

Τί βάρος ἀφροέθη ἀπὸ τὸ στήθος της... τί βάρος!!
— Πῶς εἶσαι, "Ελλη; καλλίτερα; τί ἔπαθες
παιδί μου; ποῖς σ' ἐπίκρανε; Ὑποφέρεις;
— Τώρα ὄχι. Εἶμαι εὐτυχής τώρα. "Αχ τί εὐτυ-
χία, δὲν ἔγασα τὴν ἐκτίμησίν σας, ναί; δὲν τὴν
ἔχουσα. Μοῦ δίδετε τὸ χέρι σας.

Ἐκράτησε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ μέσα εἰς τὰς
φλογισμένας χεῖρας της, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη
της, ἔστεφανώθη μὲ τὰ ἄνθη ποῦ τῆς ἔφερεν ὁ
ἱατρός καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της
ψιθυρίζουσα

— Θεέ μου, τί εὐτυχής ποῦ εἶμαι;
Ἄπεκοιμήθη διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον καὶ ὁ
ἱατρός μὲ ὕψος ἀνθρώπου θριαυδεύοντος, ἀνέκραξε.
— Ἀπέθανεν εὐτυχής. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἔργον τῆς
ἐπιστήμης. ἦτο ἰδικόν μου ἔργον.

Κατέπιν ἔκλαυσε πικρά· ἔχασε μίαν φίλην.
Ἄλλ' ἡ εὐτυχία της, ἡ-ο ἄρα γε ἔργον ἰδικόν του;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ,

I

Ζωή Ἀμέδρα.

Ὡς σὴν ὁμιλοφάνταχτην ἡλιόπλαστη ἐμμορφία σου
Πόσω ταῖρά! ἡ ἀφροσύνη τοῦ πόθου ἡ γλυκάδα
καὶ τῶν ὀνείρων ἡ ὀκνία εἰς τὴν λευκὴν θεωρίαν σου
καὶ ἡ γλυκὴ καὶ ἀνέγγιχτη τῆς παρθενίας ἀγνάδα!

"Ὡ! σὴν βασιλικὴν αὐτὴ ἐμμορφία σου τὴν οὐράνια
Ποῦ πένθος τότοι' ὀλόμαντρο νέφος τὴν στεφανώνει
Πόσω τυριάζει τοῖρανοῦ τοῦ ἐβδόμου ἡ περηφάνια
Ποῦ κιάτῃ τὰ στεῖρα πεῖθ' ἤλῃ τὸ μέτωπο σηκώνει!

Ναὶ—ρίφη αἰθέρια τοῦ λευκοῦ τοῦ ἄστεως, ποῦ μοιάζει
Κάθε γλυκὸ σου ἀνάθεμα ποῦ τόσῳ συναρπάζει.
Σὰ μουσικὴ Βαγρερικὴ—ναί! ἡ τριανταφυλλιά σου
καὶ δροσοστάλαχ' ὅλη σου ποῦ ὁ ριονιῶς τὴν φλέγει
θὰ μαραινόταν σὺν χαρᾷ τὸν ἥλιο, καὶ ἡ ματιά σου
τίποτε πεῖθ' δὲ θύλεται ἀπ' ὅσα τώρα λέγει.

II

Σοφία Σκανδαλίδου.

Ὡς γέλοιό σου ὡς μαγιάτικη ἀστράφτει ἀνατολὴ
Ὡς καὶ σὴν ὁλόκαρπη ὅλη σου ποῦ λάμπουν ἡ δροσιῆς
Τριανταφυλλένιες καὶ γλυκιῆς ἀνοίγουν ἐμμορφίαις
καὶ ὡς τὴν περτάμορφην ἥω προβάλλεις ντροπαλῇ.

Μὰ μέσα στοὺς θαμπωτικούς τοὺς ἥλιους τῶν ματιῶν
Μιὰν ἄλλην ἀπονήγερη ὅλη ἄγρευτη γροικῶ
καὶ μέσα στῆς ἀσάλευτης γαλήνης τὸ βοθρὸ
Κάποια γοργόνα στὰ ἄδυτα τῶν ἔκτων τῶν βαθύων.

καὶ σὴν ὁλόλαμπρη χαρὰ τοῦ ἀγνίου σου ὀνείρου
Κάποια νεφέλη ὁλόκαρπη καὶ διάφανη προβάλλει
Μὲ τὴ μορφή σου, ἀφροπλάστη νεράϊδα τοῦ Φαλήρου!
καὶ ἀπ' τὸν πλανήτη μας περῶ μὰρξοθυμένα κάλλη
Σὰν ἄγγελος μελάγχρολος, λευκὸς τοῦ Παραδείσου
καὶ μοιάζει οὐράνιαν ἔκστασι, καὶ μοιάζει τῇ ψυχῇ σου!

III

M. Viscardi.

Ὡς ποὺ τὰ μαῦρα μάτια σου χτυπᾷ ἡ ὁμορφία σου
Ὡς Σὰ λιόπυρο θαμπωτικὸ, καὶ ἡ φλογερὴ σου ρειότης
Κέσθ' ἐν τῇ ἀνάλαφρῃ γαλάτῃ φορεσιά σου
Σὰν ὀρεσνία δροσόπλαστη προβάλλεις πρώτη πρώτη!

Λυών' ἡ λαχτάρα ἡ καθεμιά μπρὸς στὰ σκληρὰ σου κάλλη
Ποῦ ἀγαλματόνουν τὴν λευκὴν αὐτὴ κορμιοστασιά σου!
καὶ ὅσοι σε ἰδοῦντες δὲ φθοροῦν στὸν κόσμο μοῖραν ἄλλη
Ἄλλὰ τὴ γῆν ὅπου πατοῦν τὰ πόδια τὰ χυτὰ σου!

Δὲν εἶσ' ἐσὺ καμμί' ἀγνὴ νεράϊδα φαντασμένη
Ξέρῃ δὲν εἶσ' ἐσὺ σὴ γῆ καὶ ὀνειρογεννημένη,
Ὡς ἡλιοστάλαχτη ἐμμορφία καὶ ζωτανὸ λουλοῦδι
Ποῦ μᾶς μεθάει τὸ μῦρό σου καὶ τὸ γλυκὸ σου ἀγέρι,
Ποῦ ἀκόμα καὶ ζωγραφιστὴ δὲν ἔχεις ἄλλη ταῖρι,
Κιόπου ἐσεῖ τῶν τραγουδιῶν σου πρέπει τὸ τραγοῦδι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ ΠΙΣΗΣ

... Ἄλλ' οἶφνης ὁ ὀφθαλμὸς μένει ἀκίνη-
τος, μυστηριωδῶς πῶς καὶ παρὰ θέλησιν προση-
λούμενος ἐπὶ πυρακτώσεως πενθίμου καὶ τρο-
μακτικῆς θέας. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ περίφημος τοι-
χογραφία τοῦ διασήμευ Φλωρεντίνου ζωγράφου,
γλύπτου, ἀρχιτέκτονος καὶ ποιητοῦ Ἀνδρέου
Ὁρκάνια, κατὰ τὴν ἸΔ' ἑκατονταετηρίδα ἀκμα-
σαντος, ἡ γ' ὡστὴ τῷ ὀνόματι:

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παρίστησιν αὕτη τὸν Θάνατον περτωτόν, ἀγ-
κιστροειδεῖς πόδας ἔχοντα, κρατοῦντα δρέπανον
καὶ περιβεβλημένον θώρακα σιδηροῦν. Χαμὰ δὲ
καίται σωρεία πτωμάτων ἀνθρώπων ὅτινες ἀπώλε-
σαν τὴν ζωὴν ὑπὸ τοῦ ἀναλήγτου δρεπάνου βληθέν-
τες· πλείστοι δὲ τούτων, ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν
σημείων τε καὶ γνωρισμάτων, δεικνύουσι τὴν
κοινωνικὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκουσιν. Ἀντιθέτως
δὲ πρὸς τὴν ἀπαισίαν ταύτην θέαν φαίνεται κη-
πος τερπνός, ἐνθα τῶν χρόνων ἐκείνων ἄρχοντες
καὶ δεσποῖναι φαῖδρως ἀναστρέφονται, ἐτι δὲ καὶ
ἐρωτικῶς, ὡς ὑποδεικνύουσι δύο ἱστάμενοι ἐρω-
τιδεῖς. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ἄρχων τῆς
Λούκιης, ὁ περιώνυμος γιβελλίνος πολέμαρχος
Καστρούκκιος-Καστρακάνης, ἔχων ἐν τῇ πυγμῇ
ἱέρακα, κατὰ τὸ κρατοῦν τὸν αἰῶνα ἐκείνον ἔθος·
ἐκ δὲ τῶν καθημένων παρ' αὐτῷ δεσποινῶν εἶναι
καὶ ἡ Διάλτα, σύζυγος τοῦ ἐκ Πιστωρίας Φι-
λίππου Τέδικου, προδόσαντος, ὡς λέγουσι, τὴν πα-
τρίδα αὐτοῦ ἵνα κατοστήσῃ ἄρχοντα αὐτῆς τὸν
Καστρούκκιον. Πρὸς τὸν εὐθυμον καὶ ἐρωτικόν
τοῦτον ὄμιλον στρέφεται ἀκριβῶς ὁ Θάνατος,
ἀπαξιῶν τὰς ἰκεσίας πληθύνος δυστυχῶν τινῶν
ἀναπῆρων καὶ ἐπαιτῶν, μάτην ἐπικαλουμένων τὸ
δρέπανον αὐτοῦ. Ἄλλην ὥραϊαν ἀντίθεσιν παρου-
σιάζει ὁμήγουρις ἐπιφανῶν ὑποκαίμενων, μεταβαι-
νόντων εἰς θήραν ἐν ἐξάλλῳ χωρῇ καὶ προσκρούον-
των καθ' ὁδὸν πρὸς τρία πτώματα βασιλέων· τὸ
μὲν εἶναι τυμπανιαῖον, τὸ δὲ ἐν ἀποσυνθέσει καὶ
τὸ τρίτον σκελετῶδες. Ἐκεῖ δὲ ὅσιός τις ἀσκη-
τῆς, Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, ὡς ὑποθέτουσι, δει-
κνύει αὐτοῖς πόσον εὐκόλος εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς ζωῆς
εἰς τὸν Θάνατον μετάβασις, ἐνῷ τέσσαρες μο-
ναχοὶ φαίνονται ἄνωθεν τῆς εἰκόνης θεωροῦντες
τὸν θάνατον μετὰ ψυχικῆς ἡρεμίας. Καὶ λήγει
τὸ μῦρσιμον ὄραμα διὰ τινος ἐπεισοδίου, ὅπερ
πολὺ ἔχει σήμερον τὸ κωμικόν, οὐχὶ ὅμως καὶ
τότε, ἐποχὴν πίστεως καὶ φόβου: λήγει διὰ τῆς
ἀρπαγῆς ἀγίων τινῶν καλογραφίων, αἱ ἀρπάζουσιν
εἰσερχθεῖς δαίμονες. Ἀλλὰ διατί ἄρα γε ἡ φρι-
κώδης καὶ σπαραξικάρδιος αὕτη θέα; νὰ ἐρριψεν
ὁ ζωγράφος τὰς ἀγίας καλογραφίας εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν δαιμόνων ἐκ πνεύματος ἐκδοκίσεως, διότι
αἱ καλογραφίαι ἐκ πολλῆς ἀγιότητος δὲν ἔστερξαν